

(1934 - 2007)

ORHAN AYSAL

Orhan Aysal Ağabey’imiz 1934 Uşak doğumludur. Devamlı olarak da Uşakta ikamet etmiştir. Halid Ziya ve Latife Hanım’ın da mensubu olduğu meşhur “Uşaklıgiller” ailesindedir.

Gençliğinde manifaturacılık ve kumaş ticareti yapmıştır.

On beş yaşlarında iken, Bediüzzaman Hazretleri’ni 1949 senesinde Emirdağ’ında ziyaret etmiştir.

O günden bu güne kadar iman ve Kur’an hizmeti içinde sadakatle çalışmıştır.

Zaten Üstad’ı da onun için böyle dua ve temenni de bulunmuş. Kendi ifadesiyle iman ve Kur’an hizmetindeki muvaffakiyetleri için Uşaklı Risale-i Nur talebelerinin dua musluğu olmuştur. Orhan Aysal 5 Ağustos 2007 tarihinde Uşak’ta vefat etmiştir.

ÜSTAD’I NASIL TAHAYYÜL ETMİŞSEM ÖYLE GÖRÜNDÜ BANA

Gençliğimde de namazlarımı kılardım. 1950 öncesi idi. 1949 olabilir. O sene, Üstad’ım Bediüzzaman Hazretleri’ni Emirdağ’ında ziyaret etmek nasip olmuştu bana. Bu şöyle oldu:

Emirdağlı bir kardeşimiz vardı. Deri ticaretiyle uğraşan bu kardeşimiz, sık sık Uşak’a gelip gidiyordu. Bir gün bana; Emirdağ’da büyük bir zattan bahsederek, Bediüzzaman Hazretleri’nin orada bulunduğunu söyledi. Ben zaten namazlı niyazlı idim. Kendi kendime dedim ki: “Ben bu zatı mutlaka ziyaret etmeliyim.”

O zaman ki yollar şimdiki gibi asfalt değil. Stabilize toprak yollar. Banaz tarafından gidiliyor Emirdağ’a. Yani bir hayli mesafe var. Bir gün sabah namazından sonra o derici arkadaşımınla beraber yola çıktık. Saat on sıralarında Emirdağ’a vardık. Arkadaşım beni Üstad’ın kaldığı eve getirdi, dışarıdan gösterdi, sonra o kendi işine gitti.

Emirdağ’da sordum soruşturduğum. Bana: “Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri buraya menfi, yani sürgün olarak gönderildi. Bu sebeple öğleden sonra saat beş gibi, ispat-ı vücud için karakola gider. O saatlerde beklersen görürsün” dediler. Artık ben orada bir kedinin deliği beklediği gibi gayet sadakatle tam beş altı saat bekledim. Sonra bir baktım ki, yolun iki tarafı birden doluverdi. O sırada beni Emirdağ’a getiren arkadaş da geldi yanıma.

Üstad Hazretleri yürüyerek yakınımızdan geçiyordu. Bir ara bize teveccüh etti, yanımıza geldiler. Bana bakarak, “hoş geldin kardeşim” dedi. Ben Üstad’ı o anda ne şekilde tahayyül etmişsem, tam o şekilde gördüm. Gözleri şems-i taban gibi, gayet heybetli ve kudretli göründü bana. Omzuma elini koydu; “maşaallah kardeşim, sen nur talebesi olmuşsun. Mevtine kadar da hizmet-i imaniyede devam edersin inşaallah” dedi ve yürüdü, yanımızdan ayrıldı. Biraz daha Emirdağ’da kaldıktan sonra Uşak’a geri döndüm. Hepsu bu kadar...